

se jí zatím smály, nazývajíce ji po straně hloupou, domýšlivou husou.

Mladý dozorce vězňů asi chovankám brněnské věznice, zvláště těm mladším, nebyl lhostejným. Mezi sebou říkaly mu „modré očko“ a jistě tady o něm hovořily více než o těch starých. A snad Fráňa se také někdy zamyslela: Zda „modré očko“ dal by se chytit na její úsměv? Fantasie odpovídala: „Ano. Vždyť i on se na tebe směje. Jen si dobře všimni, jak tě vyznamenává svojí přízní a jak touží po okamžiku, kdy by s tebou byl samotěn!“ Myšlenky, které se potom rojily v hlavě trestankyně Fráni, týkaly se jen „modrého očka“. Úsmíval se na ni, štipal ji do tváře, hladil po vlasech a líbal.

A když byla propuštěna, přemýšlela Fráňa doma dále. Vzpomněla si, že „modré očko“ jen nelíbal, ale že šel dále. Jednou na zámečku, když dožíral na její práci, po druhé a po třetí v justičním paláci na místě, které v souvislosti s posvátnou láskou nelze ani uvést. A jak byl tehdy rozčilen, jak jí prosil a sliboval vše možné. Ba dokonce i peníze jí přislíbil. Dvě stě nebo tři sta korun za mlčení...

Fantasie Fráni rostla a hlavně pokud se týkalo slibované odměny, dala se myšlenkami úplně ovládnouti. Napsala „modrému očku“ dojemný dopis, v němž vyličila svoje útrapy po těch třech sladkých okamžicích. Muži se prý musila doznati, ten se nyní opíjí, bije ji a vyhání z domu. „Modré očko“ však neprozradila a žádá za to dvě stě korun československých. Nedostane-li tento obnos do hlubty té a té, dozví se všecko žena dozorcova a ovšem také soudy, které přísně poklesek dozorcův potrestají.

První dopis adresát z nevysvětlitelných příčin neobdržel a následoval proto druhý, doporučený, s nímž si náhoda zahrála ještě podivněji. Místo do rukou adresátových dostal se na stůl presidia zemského trestního soudu, kde požadavky bývalé trestankyně vyvolaly pochopitelný zájem. A výsledkem bylo pak dvojitý trestní řízení: proti dozorci pro zločin svádění ke smilstvu, proti Fráni pro zločin vydírání.

Nešťastný dozorce nevěděl opravdu, jak se k té cti dostal. Rozhodně prý ani nejmenších styků s Fráňou neměl. Napověděl, že by to mohl být akt msty, poněvadž nedovolil kdysi Fráni návštěvu v pracovních hodinách a udal ji, když chtěla odhodit na ulici pro svoje známé moták.

Svědčce L., která sdílela žalární kobku s Fráňou, vysvětlila případ jinak. Fráňa prý trpěla fixní ideou, že ji četní mužové milují, chlubil se, že měla v Uhrách známost s nějakým hrabětem, jinde s jinými vysokými pány, a nikdo v cele jejimu povídání nevěřil. O obviněném dozorci prý také byla jednou řeč, ale tehdy se Fráňa nařknutí jiné kamarádky bránila.

Jinak ze spisů vyšlo najevo, že Fráňa živila se také prostitucí, byla vícekrát trestána a přílišné víry se jí nemůže dát.

Soudní senát, jemuž předsedal vrch. rada Dr. Pěrovský, pak osvobodil dozorce ze zločinu svádění ke smilstvu a odsoudil Fráňu za zločin vydírání na jeden měsíc téžkeho žaláře nepodmínečně.

Po šesti letech.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Říkává se, že prý trestající spravedlnosti je těžko uniknout a že postihuje vinníka často po letech, náhle a neočekávaně. Josef Slezák je kovaný ptáček. Má už přes svoje mládí (je mu 23 let) vysezeno domovské právo nejen v československých, ale i v zahraničních trestnicích. Práví se o něm, že dovede krásti a bráti vše, všude, bez ostychu a bez ohledů. Je mazaný a opatrný, dovede houževnatě popírat, dokazovat alibi, skrývat se za falešnými jmény, a přece bývá někdy dopaden.

Dne 3. června 1920 hledal rolník Josef Mayer v Rückersdorfu čeledína a do práce hlásil se 17letý hoch slušného zevnějšku. Mayer jej přijmul do práce, dal mu deputátni byt ve svém domě, avšak již po čtyřech dnech, dne 7. června, zjistil, že mu nový čeledín ukradl nějaké vuřty. Došel za ním na pole, pořádně mu vyčinił a ihned jej z práce pustil. Čeledín zabalil si svůj ranec a šel. Druhý den však byla u Mayera spáchána odvažná krádež vloupáním. Byly ukrouceny zámký a vypáčeny dvře u sklepa, spíže a púdy, odcizeny zásoby potravin, látky na šaty, řemen od mlátičky, hotové peníze, vše v ceně přes 10.000 korun. — Podezření padlo ovšem ihned na propuštěného čeledína, který však zmizel beze stopy. Byl sháněn a stíhán zatykačem, avšak dlouhou dobu marně, protože se u Mayera přihlásil pod falešným jménem. Ježto však měl nenechavé ruce, byl přistižen při jiných krádežích a octnul se za mřížemi trestnice ve Steínu u Vídně. A poněvadž tam měl dlouhou chvíli a poněvadž stále chtěl svým kolegům-spoluvěznům dokázat, jaký je chlapík, pochlubil se jim spáchanou krádeží a tak to vyšlo najevo.

Státní zastupitelství podalo na Josefa Slezáka žalobu pro zločin krádeže, na který je v zákoně trest od 5 do 10 let. Aby věc nemusela před porotu, navrhlo státní zastupitelství trest od 1 do 5 let, a tak se octnul Josef Slezák před senátem r. v. z. s. dra H I l o u š k a. Zapíral a popíral, zprvu tvrdil, že tam vůbec zaměstnan nebyl, pak konečně doznal, že u Mayera byl, krádež však nedoznal. Avšak líčení spoluvězňů se tak nápadně shodovala s líčením poškozeného, že nebylo o jeho vině pochyby a obžalovaný byl také uznán vinným. Jelikož však mezitím spáchal celou řadu jiných krádeží, pro které byl již odsouzen k mnohým trestům, neuznal senát za nutno dávat mu další trest, takže tentokráte, ačkoliv vinným byl uznán, nebyl k žádnému trestu odsouzen.

Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Stibrál, obžalovaného hájil dr. Emil Hartmann.

Srážka s četníkem.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Na silnici mezi Vrbicí a Hrušovem setkal se četnický strážmistr s povozem, řízeným kočím Javorkem. Četnický strážmistr dobře znal Javorka a věděl, že časem vozívá staré železo pochybného původu. V době, kdy k onomu setkání došlo, provedeno bylo několik krádeží